

Egemen İrade, Zulüm ve Haksızlıkları Yaygınlaştırıyor

Yılmaz Çakır

Karanlığın, kirliliğin bütün yoğunluğuyla üzerimize çöreklenmeye çalıştığı günlere doğru yol alıyoruz. Etrafta derin bir sessizlik hüküm sürmekte. Birileri sürekli üzerimize gelirken biz, biraz daha kabuğumuza çekilmekte, biraz daha geri adım atmakta buluyoruz çareyi.

Gün geçmiyor ki, bir zulme, bir haksızlığa maruz kalmayalım. Başörtüsü zulmünü üniversite kapısında karşılamaya çalışırken, zulüm diğer kamu alanlarından yükseliyor. Nice öğretmen, avukat, doktor vb. aynı gerekçelerle haksızlığa maruz kalıyorlar. En temel haklarımıza karşı topyekün bir savaş açıldığını görüyoruz. Baskı, sindirme ve yok etme düşmanın temel felsefesi oluyor.

28 Şubat süreci bütün hızıyla sürüyor. Başbakanlık Kriz Yönetim Merkezi, bakanlık bürokratlarını "briflendiren" Batı Çalışma Grubu çalışmalarını bütün hızıyla "tüm yurttan" sürdürüyor. İnsanlar tek tek fişlenmeye çalışılıyor. 28 Şubat süreci İçin darbeydi değil tartışmaları süredursun hemen Milli Güvenlik Siyaset Belgesi adı altında bir başka belgeden daha haberdar oluyoruz. MGK iç ve dış siyaseti belirlemede her gün biraz daha etkin olurken "demokrasi oyunu" bütün çelişkilerine ve komiklerine rağmen devam ettiriliyor.

Zaman geçtikçe askerin siyaset üzerindeki vesayeti daha bir koyulaşıp belirginleşiyor. Artık MGK her yerde. Onu bir spor kulübüne telefon edip talimat verirken görebildiğimiz gibi; bir tiyatro sanatçısının oyununa karışırken de görebiliyoruz. Öyle görünüyor ki, muğlak ve müphem bir "koruma ve kollama" görevinden yola çıkılarak oluşturulan "anayasal dayanak" MGK'yı siyasetin en temel unsuru yapıyor. Ve Cumhuriyet'in temel ilkelerinden olarak sayılan demokrasi, Anayasa'nın sayfaları arasında duruyor.

Demokratik sistemin "vazgeçilmez" unsurları partiler ise, MGK kararlarını/emirlerini onaylamak için tam tekmil esas duruşta bekliyorlar. Şimdilerde tartışılan MGSB için gizli anayasa denmesini ise anlamak mümkün olmuyor. Her darbe sonrası bir anayasa hazırlamak normal mi değil mi? Bütün darbecilerin anayasası olacak da, 28 Şubatçıların olmayacak mı?

28 Şubat süreciyle birlikte daha bir belirginleşen siyaset üzerindeki asker vesayeti, radyo ve televizyon kanallarının tahsisine kadar müdahaleyi getiriyor. Bu ve benzeri birçok uygulamanın gösterdiği ise, ülkede adı konulmamış bile olsa açık bir darbe sürecinin yaşandığıdır. Müdahalenin geçici olduğu imajı ise, sürecin işini kolaylaştırmaktan başka bir şeye varamamaktadır.

MASK'ın müslümanları öncelikli hedef konumuna oturtmasıyla şekillenen yeni dönem politikalarının, her yerde meyvesini vermeye başladığını görüyoruz. Nurettin Şirin'e tarihte eşine az rastlanır bir zorlamayla isnad edilen suç ve verilen 17.5 yıl ceza bu ülkede düşünenin ve söz söylemenin bile müslümanlara çok görüldüğünün en açık delili olsa gerektir.

Anayasa'nın "herkes düşünce ve kanaatlerini söz, yazı, resim veya başka yollarla tek başına veya toplu olarak açıklama veya yayma hakkına sahiptir" maddesi ise bu ülkede göstermelik onlarca, yüzlerce şeyden sadece birisi olarak duruyor.

DGM savcılarının bile mahkemelerin sanıldığı veya iddia edildiği gibi bağımsız olmadığı yönünde görüşler ileri sürenler çıkarken Sivas Davası'nda tam 33 müslüman hakkında idam cezası verilebiliyor. Görünen o ki, Nurettin Şirin'i 17.5 yıla mahkum eden iradeyle Sivas

Davası sanıklarına idam cezası veren irade aynıdır. Yine RP'yi kapatma girişimlerinden başörtüsü zulümlerine kadar her yerde aynı iradenin hak-hukuk tanımaz saldırganlığı söz konusudur. Ve bu irade, iktidarın bütün güçlerini sadece kendisinde toplamak istemektedir. Demokrasilerdeki "güçler ayrılığı" diye ifade edilen yasama, yürütme ve yargı organlarının bağımsızlığı ise göstermelik olmaktan öteye gidememektedir. Bir grubun bütün kurum ve kuruluşlar üzerinde etkili olduğu onların emir ve talimatlarının yasa gibi algılandığı yeni bir süreç yaşanmaktadır.

Öyle görünmektedir ki, 28 Şubat süreciyle müslümanlar hak-hukuk, adalet ve zulüm gibi kavramları daha iyi kavrayacak, etkilerini daha somut hissedeceklerdir Günlük dildeki savruk kullanımlar yerini somut karşılıkların oluşturduğu gerçek anlamlara bırakacaktır. Zira, daha şimdiden onlarca haksız, hukuksuz karar ve uygulamayla karşı karşıya gelinmeye başlanmıştır bile.

Özgürlüklerin anası addedilen düşünce özgürlüğünün müslümanlar için karşılığının 17.5 yıl hapis olması bu sürecin sadece tek bir göstergesidir. Anayasa'nın 26. maddesindeki düşünce özgürlüğüne atıf yapılması ya da ülke yöneticilerinin devri vaktinde altına imza koydukları uluslararası antlaşmaların ilgili maddelerinin hatırlatılması yarar sağlamayacak gibidir. Zira ne Helsinki Sonuç Belgesi ne de insan Hakları Evrensel Bildirisi MGSB'nin üstünde bir yetkiye sahip olamamaktadır. Voltaire'in "düşüncelerinin karşısındayım ama bu düşüncelerini savunma hakkını ölünceye kadar savunacağım" sözü ise Nurettin Şirin'e verilen hapis cezası yanında entellektüel bir bilgi olmanın ötesinde anlam taşımayacaktır.

Müslümanların gündeminde uzun süre yer alacak gibi duran insan hakları, hukuk ve adalet kavramları egemenlerin uygulamalarıyla daha bir belirginleşmektedir. Birçok mücadele sonucunda elde edilmiş haklarımızın egemenlerin baskı ve zorbalıklarıyla elimizden alınmak istendiği bu süreç, insanlığın asırlardır sürdüregeldiği hak-batıl mücadelesinin bir devamı şeklinde algılanmalıdır. Toplumun geniş bir kesimine hukuk adına zulmedilmesi ise müstekbirlerin yapıp-ettiklerine meşruiyet bulma/uydurma girişimlerinden ayrı değerlendirilmemelidir. Zira yıllardır egemen irade hukuku, zulmettiği insanlar üzerinde bir baskı aracı olarak kullanagelmıştır.

Bugün müslümanlara yönelik zulümlerin şaşırtıcı boyutlara, ulaşması içine girilen yeni sürecin gereğidir. Özellikle de Sivas sanıklarının idamla sonuçlanan cezaları bu cümledendir. Başka bir zamanda ya da dönemde olsa kesinlikle verilmeyecek cezalar bu yeni siyasal süreçte çok kolayca verilebilmiştir. Bu ve benzeri kararlarda siyasal konjonktürün bütün etkilerinin ve ağırlığının hissedildiği açıkça ortadadır.

Yasaların böylesine siyasal şartlardan etkilenecek yorumlandığı bir dönemde müslümanlara, Hakkın ve ondan beslenen gerçek hukukun üstünlüğünü savunmak düşmektedir. Bu dönemde, Cumhuriyet Başsavcılığı'nın, adeta Anayasa Mahkemesi'yle danışıklı dövüş gibi algılanan RP'yi kapatma girişimlerinde iddianameye temel teşkil eden delillerinin gazete kupürlerinden seçilmesi bile -süreç göz önünde tutulduğunda- anlaşılır bir hal alabilmektedir. Yine iki yüze yakın yasanın düşüncenin önünde engel oluşturduğu söylenen bir ülkede milletvekili dokunulmazlıklarına ilişkin girişimler de sadece ikiyüzlü teşebbüsler olarak durmaktadır. 1982 Anayasa'sının bizzat belirlediği dokunulmazlık içinde başköşede duran askeri dokunulmazlıklardan hiç söz edilmemesi de yeni dönemin özelliklerinden olsa gerektir.

Bu dönemde gözlemlenen ilginç bir olgu da özeleştirî furıyasıdır. Daha önce "toz kondurmayan" tavırlar içinde gözükenler adeta bir yenilgi psikolojisiyle her şeyi ve bu arada RP'yi de eleştirmeyi "keşfetmişlerdir". Düşenin dostunun olmadığı bir kere daha belgelendiği bu dönemde özeleştirî ve muhasebe adı altında ortaya konanların çoğunda daha ilkeli ve tutarlı bir RP yerine daha ılımlı ve ehil bir RP arayışı söz konusudur. Bunlardan ilke ve tutarlılık söylemini hiçbir zaman ağzına almaması gereken Fethullah Gülen'in bile RP'yi

ilkesiz diye nitelendirmesi (2 Kasım, Sabah Gazetesi) ve 28 Şubat kararlarının imzalanmasını eleştirmesini anlamak mümkün olamamaktadır. Söz konusu çevrenin kapatma davasında "fatura ödüyor" (19 Kasım, Zaman) diye neredeyse sevindikleri gözükürken, 28 Şubat sürecini ve MGK'yı hiç ağızlarına almayışları ise "hırsızın hiç mi suçu yok" dedirten cinsten olup, bir haysiyet sorununu gündeme getirmektedir. Oysa RP'nin ilkesizce 28 Şubat kararlarını imzalaması adı geçen cemaatin ölçülerine uygun bir davranış olmalıdır. Buna rağmen RP'nin eleştiriliyor olması "ağızıyla kuş tutsa" özdeyişini hatırlatmaktadır.

Baskı ve sindirmelerin hak ve hukuk tanımayan yeni yöntemlere doğru evrileceği süreç devam ederken, RP'nin kapatılması girişimleri partili çevrelerde de derin bir tevekkül hissi içinde, sessizce karşılanmıştır. "Celladına gülümseme" olgunluğundan ziyade; kasabına teslim olmuş bir koyun edası hüküm sürmektedir buralarda. Ve onlarca, yüzlerce kuruluş bu sessizliği, bu zulmü sineye çekmekte ve bakalım "mevlam neyler neylerse güzel eyler" kaderciliğiyle vakit geçirmektedir.

Laikliğin yeni teminatı olmaya soyunmuş RP liderinin yine seçim meydanlarında "biz iktidara gelince İmam-hatip okullarını açacağız" sözleri yankılanmakta fakat bu söze meydanı çevreleyen ağaç dallarındaki kargalar gülmektedir.

Ve bir kez daha özgürlüklerin ve hakların direnmeden savunulamayacağı, kazanılamayacağı bütün açıklığıyla görülmektedir.

Haksöz Dergisi Sayı: 81 - Aralık 1997

Kaynak: Egemen İrade, Zulüm ve Haksızlıkları Yavgınlaştırıyor - Yılmaz Çakır